

POSTANOWIENIE

Dnia 22 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dorota Rysińska

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 22 stycznia 2014 r.
zażalenia **A. O.** na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego II Wydziału Karnego
Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 29 października 2013 r. w przedmiocie odmowy
przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej wyrokiem
Sądu Okręgowego w Z. w sprawie VII Ka [...]

p o s t a n a w i a:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Podstawą odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania we wskazanej wyżej sprawie legło stwierdzenie, że wniosek ten zawiera, nieuzupełniony w wyznaczonym terminie, brak formalny polegający na jego niesporządzeniu i niepodpisaniu przez adwokata, przy zauważeniu, iż wyznaczony dla skazanego obrońca z urzędu nie znalazł podstaw do wystąpienia z tym wnioskiem.

W zażaleniu złożonym na przytaczane zarządzenie A. O. wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia i o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, bądź o przejęcie sprawy do swojego rozpoznania przez Sąd Najwyższy – w celu udzielenia odpowiedzi na pytanie prawne, wiążące się z udziałem oskarżonego pozbawionego wolności w rozprawie odwoławczej, które to zagadnienie skazany szczegółowo sformułował. W uzasadnieniu zażalenia skazany podkreślił, że Sąd Apelacyjny nie zajął z urzędu stanowiska w przedmiocie zaistnienia bezwzględnych przyczyn odwoławczych w zakończonym prawomocnie postępowaniu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie, a jego wnioski są bezzasadne.

Wniosek o wznowienie prawomocnie zakończonego postępowania jest wysoce sformalizowanym, nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, co oznacza, że tylko podmiot dysponujący fachową wiedzą i umiejętnościami – jakimi nie dysponuje strona postępowania – jest w stanie ocenić warunki do wystąpienia z tym wnioskiem, a następnie sporządzić go zgodnie z wymogami prawa (art. 545 § 2 k.p.k.). Brak formalny, jakim dotknięty jest osobiście sporządzony przez skazanego wniosek (nieuzupełniony w wyznaczonym terminie), stanowi zatem jednoznaczną przeszkodę do jego rozpoznania. Jednocześnie należy podkreślić, że skazanemu udzielono realnej pomocy prawnej, ustanawiając dlań obrońcę z urzędu, który wywiązał się z obowiązków, jakie nakłada nań ustawa, sporządzając szczegółową opinię prawną (art. 84 § 3 k.p.k.).

W powyższej sytuacji nie ma żadnych przesłanek do podważenia zaskarżonego zarządzenia i jego uchylenia, jak żąda w zażaleniu skazany. Jego postulat zaś o przejęcie sprawy do własnego rozpoznania przez Sąd Najwyższy jawi się tym bardziej jako nieporozumienie, gdy zważy się na wskazany przez skarżącego cel tego postulatu, w zestawieniu z brakiem uprawnień strony do wystąpienia o rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego przez Sąd Najwyższy (art. 441 § 1 k.p.k.). Można natomiast zauważyć, że zasygnalizowanie uchybienia kwalifikowanego, zdaniem skazanego, jako jedno z uchybień wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k., powinno spotkać się ze stosowną reakcją Sądu Apelacyjnego, skoro przesłanka ta stanowi podstawę wznowienia postępowania wyłącznie z urzędu a nie na wniosek strony (art. 542 § 3 k.p.k.).